

Een kijkje in de ziel van Toneelgroep Amsterdam

TELEVISIE

★★★★★

BLOOT

Bloot, een film over acteren.

Van Paul Cohen en Martijn van Haalen. Vanavond in *Het Uur van de Wolf*, NTR 23.00 uur, Nederland 2.

Imago bevestigende en soms ontroerende zoektocht zit dicht op de huid van acteurs.

Ivo van Hove die even geen tekst meer heeft en bijna wanhopig in de camera kijkt. Dat is het opmerkelijkste moment uit de documentaire *Bloot, een film over acteren* van het duo Paul Cohen (die eerder ook de veelgeprezen documentaire *Janine* over violiste Janine Jansen regisseerde) en Martijn van Haalen. In de bewuste scène confronteren de filmmakers Van Hove, directeur van Toneelgroep Amsterdam, met de uitspraak van actrice Halina Reijn dat ze elke avond na de repetitie als een 'lege zak' thuiskomt. Van Hove heeft haar net daarvoor een fénóménáál actrice genoemd en realiseert zich kennelijk niet dat een acteur ook nog een privéleven heeft. Halina Reijn is zijn 'oeractrice' en dat moet voldoende zijn. Punt uit.

Bloot, een film over acteren is gemaakt omdat Toneelgroep Amsterdam dit seizoen 25 jaar bestaat. Gek genoeg gaat de film daar helemaal niet over. Het is allesbehalve een portret van het grootste en succesvolste toneelgezelschap van het land. Wat het wel is, laat zich nog knap lastig omschrijven: een reportage vanuit het repetitielokaal, een kijkje in de ziel van de acteurs, een impressionistische zoektocht van de filmmakers zelf naar de vraag: wat is waar en wat is niet waar. Het resultaat is een tamelijk diffuse, nogal uitwaaierende, bewust artistieke-

rige en soms moeilijk te duiden film.

Voor *Bloot* filmde Cohen en Van Haalen wekenlang tijdens de repetities van de voorstelling *Husbands* die Van Hove maakte met onder anderen Hans Kesting, Roeland Fernhout en Barry Atsma. En met Halina Reijn, die het openhartigst en daardoor het interessantst is. Toneelspelen is alles voor haar, omdat ze thuis niet veel om handen heeft. Ivo en de groep zijn haar familie - alles voor het vak, alles voor de kunst. Maar ook: over anderhalf jaar wil ze stoppen en gaan chillen in Milaan. Of: zorgen voor een kind en een golden retriever.

Daartegenover staan de privébeslommeringen van Kesting (die zijn vriend hard nodig heeft), Atsma (die geïnspireerd wordt door zijn broer met downsyndroom) en vooral Fernhout (die om het half uur belt met zijn zieke moeder). Fernhout is voor deze documentaire dramatisch gezien goud waard, omdat hij meteen al in het begin zijn twijfels uit. Het repetitieproces is een privé-aangelegenheid,

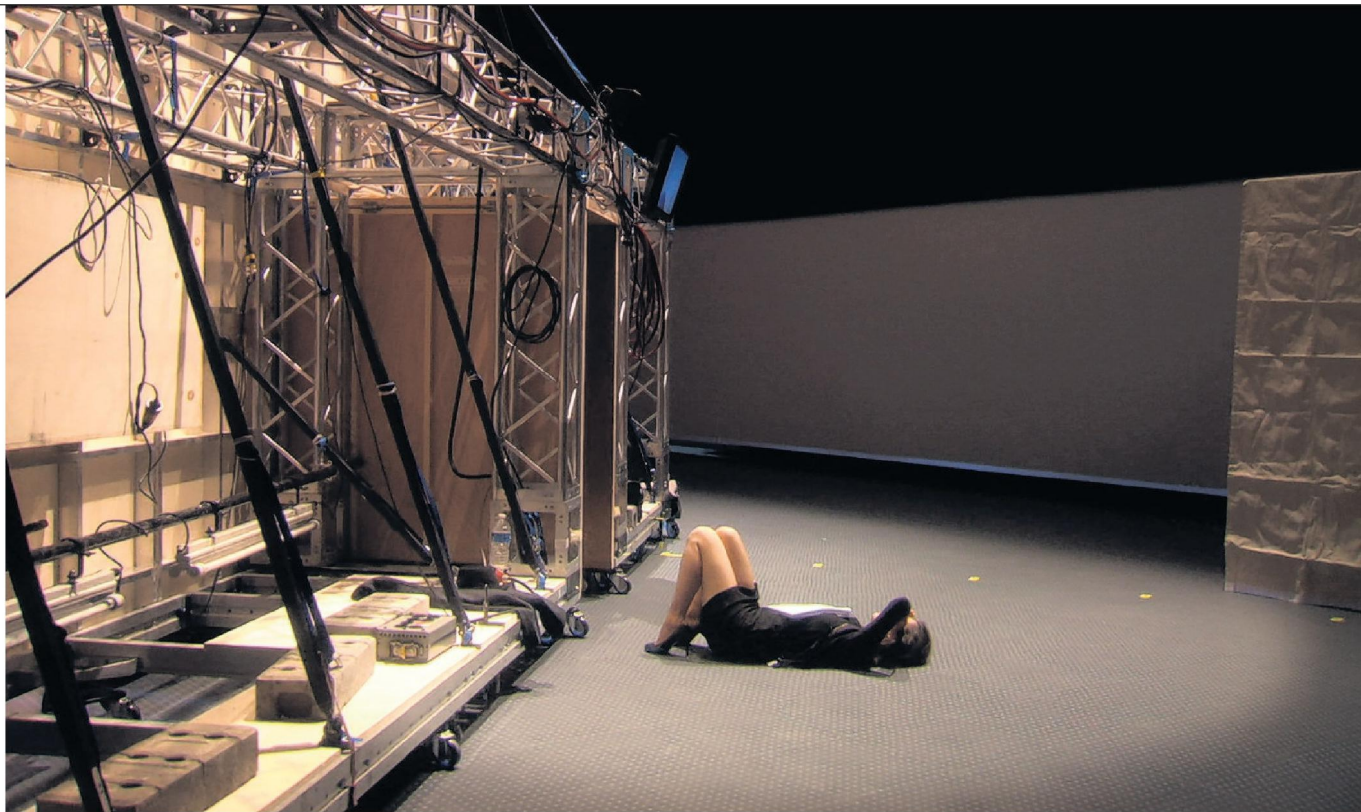
vindt hij, daar hoort verder niemand bij. Vervolgens gaan de filmers gewoon hun gang en doet Fernhout soms mokkend mee. Maar vaker ook voluit, daar is hij acteur genoeg voor.

Bloot zit dicht op de huid van de acteurs en is uiteindelijk zowel imago bevestigend (zich altijd bewust van de camera, aanstellerig in de zin van 'och, wat hebben we het toch zwaar') als soms ook ontroerend. Over Toneelgroep Amsterdam en over de essentie van acteren en theatermaken komen we verder weinig te weten.

Intussen blijft Ivo van Hove opnieuw de grote onbekende, waarschijnlijk bewust. Hij zegt af en toe iets over zijn fascinatie voor acteurs, in het duister van het repetitielokaal zien we hem aandachtig aan het werk. Maar verder niets over zijn werkwijze, niets over zijn eigen twijfels, niets over zijn privéleven. De sfinx in hem heeft zelfs de loerende blik van twee documentairemakers kunnen weerstaan.

Hein Janssen

Scène uit *Bloot*, de documentaire over Toneelgroep Amsterdam. Foto onder: actrice Halina Reijn.